SZIVÁRVÁNY KISKÖNYVTÁR

ÁRA 1.20 Ft

A SAS FÉSZKE

Szöveg: **SIPOS GYULA**

Rajz: **GRUBER GYÖRGY**

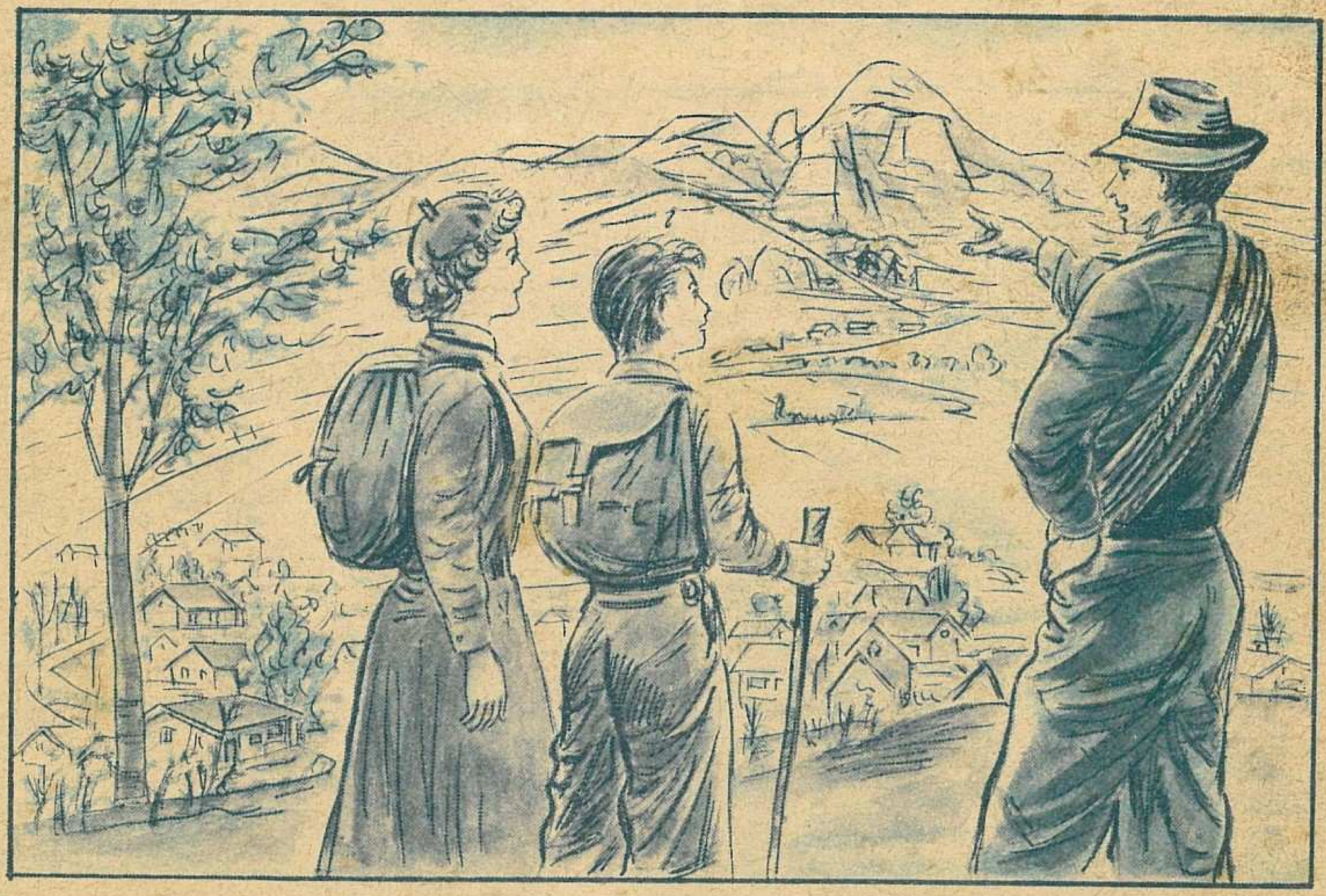

Különös kalandban volt része Annának és Péternek az elmúlt nyáron. Megtalálták a sas fészkét! De mondjuk el sorjában. Úgy kezdődött, hogy Józsi, aki már egyetemista volt, és a Nagy Meredek hegyvidékére indult kőzetet gyűjteni, magával vitte testvéreit is az érdekes kirándulásra. Meleg nyári napon erték el a Száraz forrás vidékét.

IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ

„Valaha igazi patak kanyargott a Száraz forrás helyén" mesélte egy öreg juhász. „A forrás mélyén sárkány lakott, egyszer megharagudott, és elzárta a forrást. Azóta nincs vize a falunak."

Az öreg juhász hirtelen fölugrott és nagy zajt csapott a kereplőjével. Hatalmas sas keringett magasan a nyáj fölött. „A múlt héten elvitte legszebbik bárányomat". Így panaszkodott az öreg.

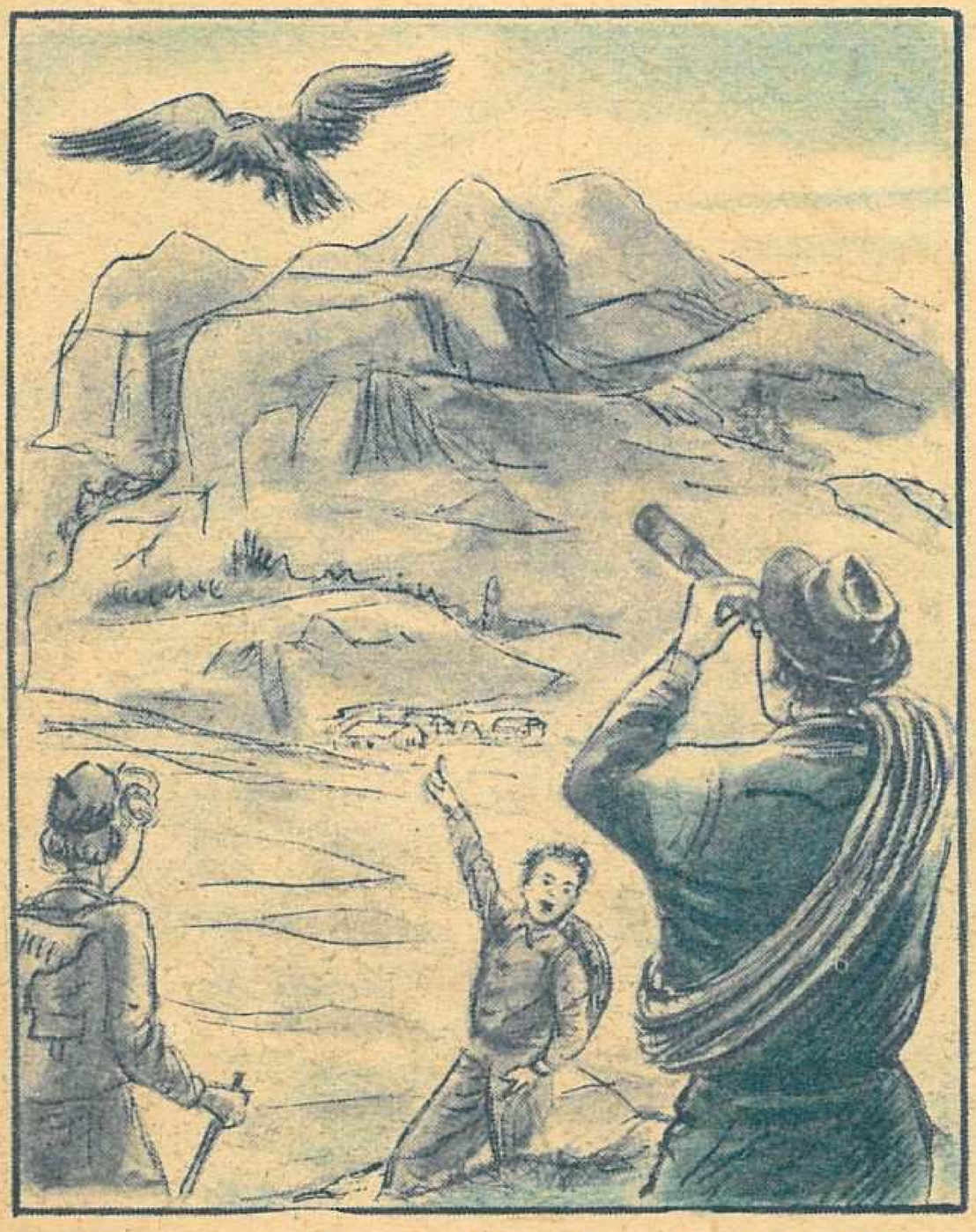

A sas megriadt a kereplő hangjától és elszállt a Nagy Meredek felé. „Keressük meg a fészkét!" kiáltotta Péter. „Megpróbálhatjuk" bólintott Józsi.

Elbúcsúztak az öregtől és útnak indultak. „Vigyázzanak magukra, gonosz jószág ez!" kiáltott utánuk a juhász. „Megtámadja még az embert is!"

„Nem tudunk tovább jutni" szólt Anna egy sziklacsúcs előtt. „Elő a köteleket!" vezényelt Józsi és a csúcsra kötéllel segítették föl egymást.

Sziklás fennsíkra jutottak, melyen csak egy-egy boróka-csoport zöldellt. Kíváncsian vizsgálgatták a sziklák repedésébe gyökeret eresztő növényeket.

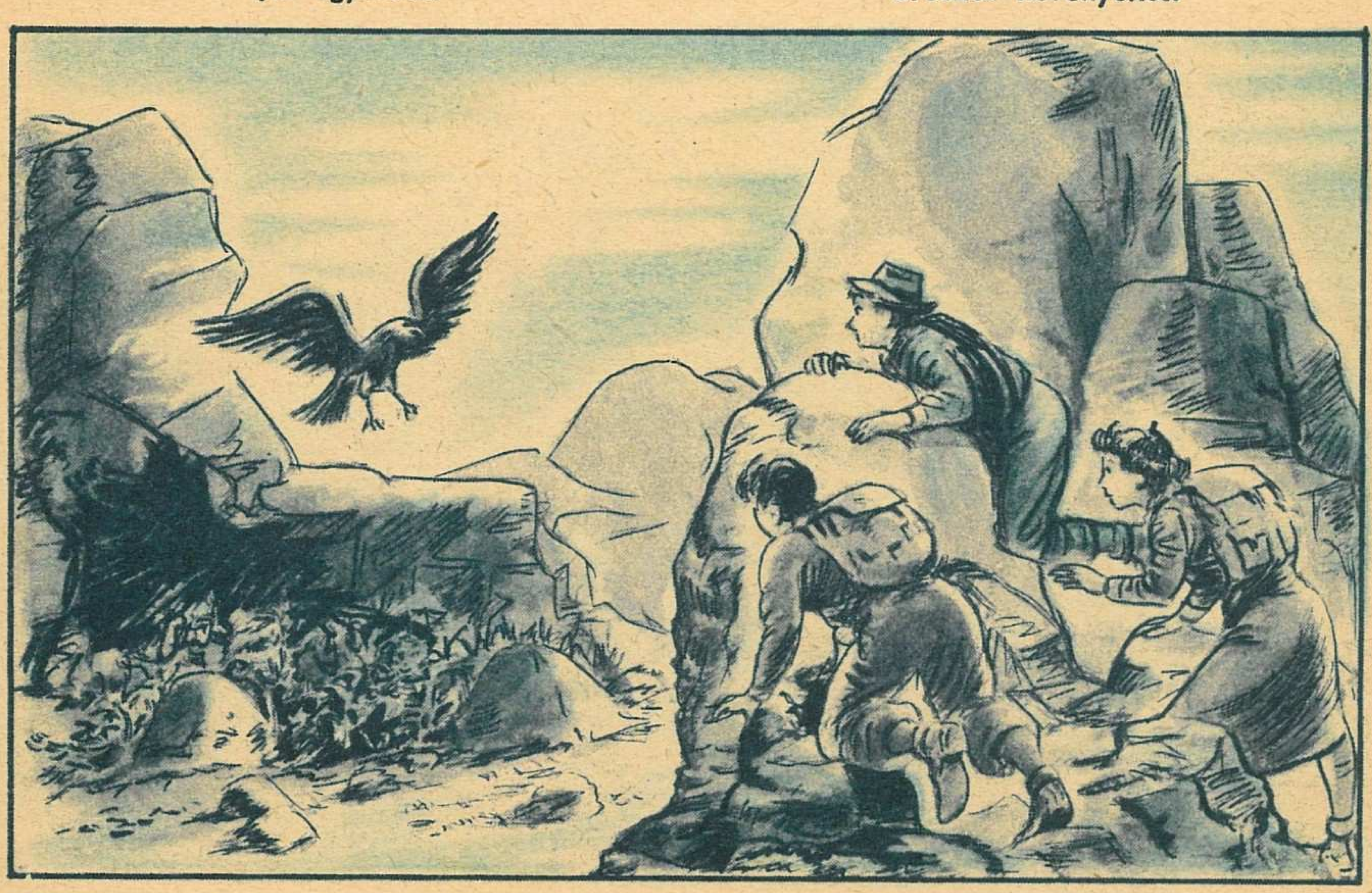

Hirtelen sötét árny bukkant föl előttük: felröppent a sas. Riadtan lapultak a szikla mögé. A sas nyugodt szárnycsapásokkal szállt a szakadék felett.

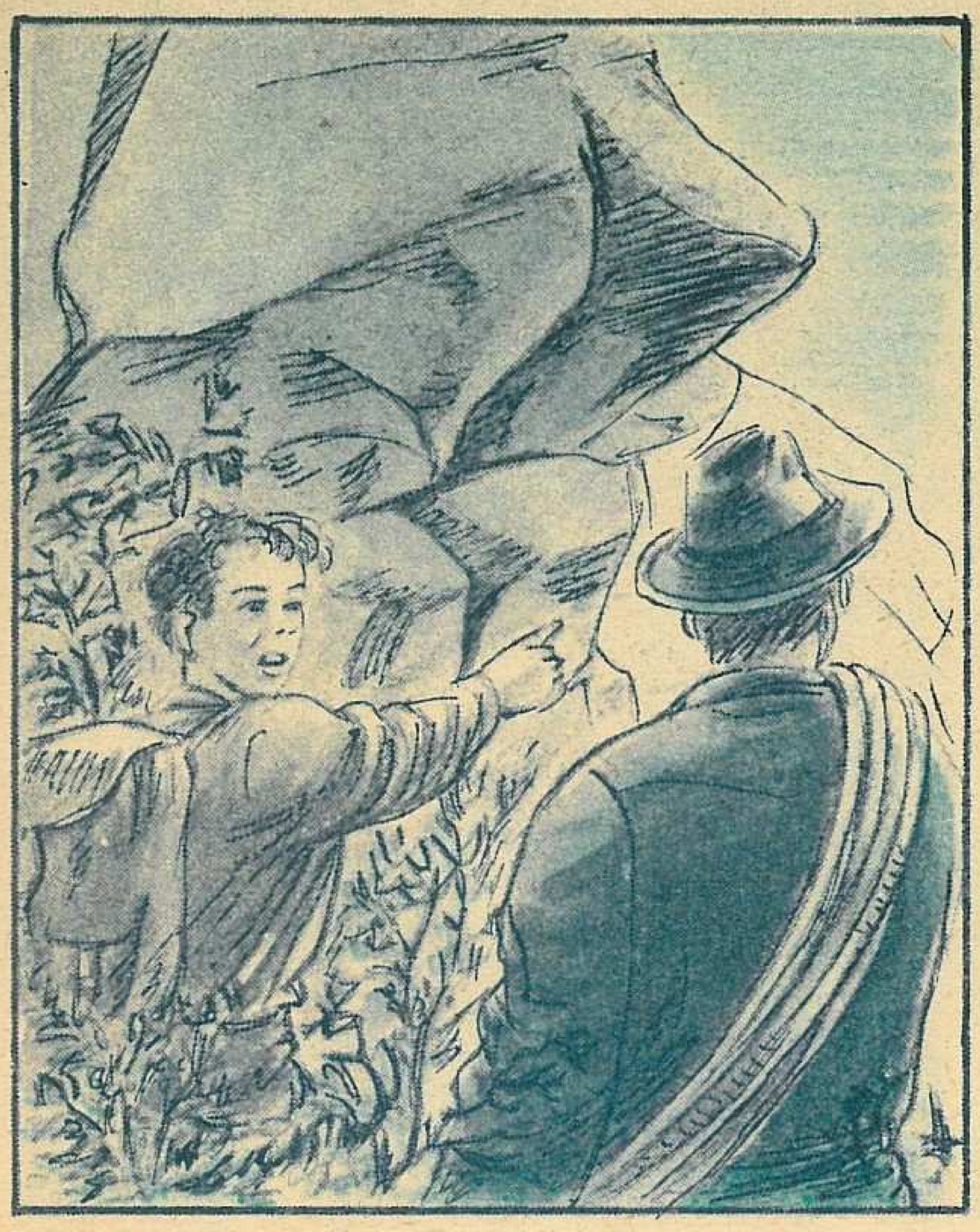

Sietve igyekeztek oda, ahonnan a sas fölszállt. Péter széthajtotta a boróka ágait. „Ott, a sziklapárkány alatt!" kiáltotta. „Ott a sas fészke!"

Valóban ott volt a sas fészke üresen, körülötte állati csontok fehérlettek. „Nézzük meg közelebbről, míg vissza nem tér a sas!" mondotta Józsi.

Közelebb merészkedtek. Bebújtak a sziklaeresz alá s meglepődve látták, hogy az eresz belsejében kútszerű mélység tátong. „Van nálunk karbidlámpa, kötelünk jó, ereszkedjünk le a mélységbe!" kérték a gyerekek bátyjukat. Józsi nagy nehezen beleegyezett a veszélyes vállalkozásba.

A kötél végét egy kiugró sziklához erősítették és egymás után leereszkedtek. Sötétség vette őket körül s a mélységből erősödő morajlás hallatszott.

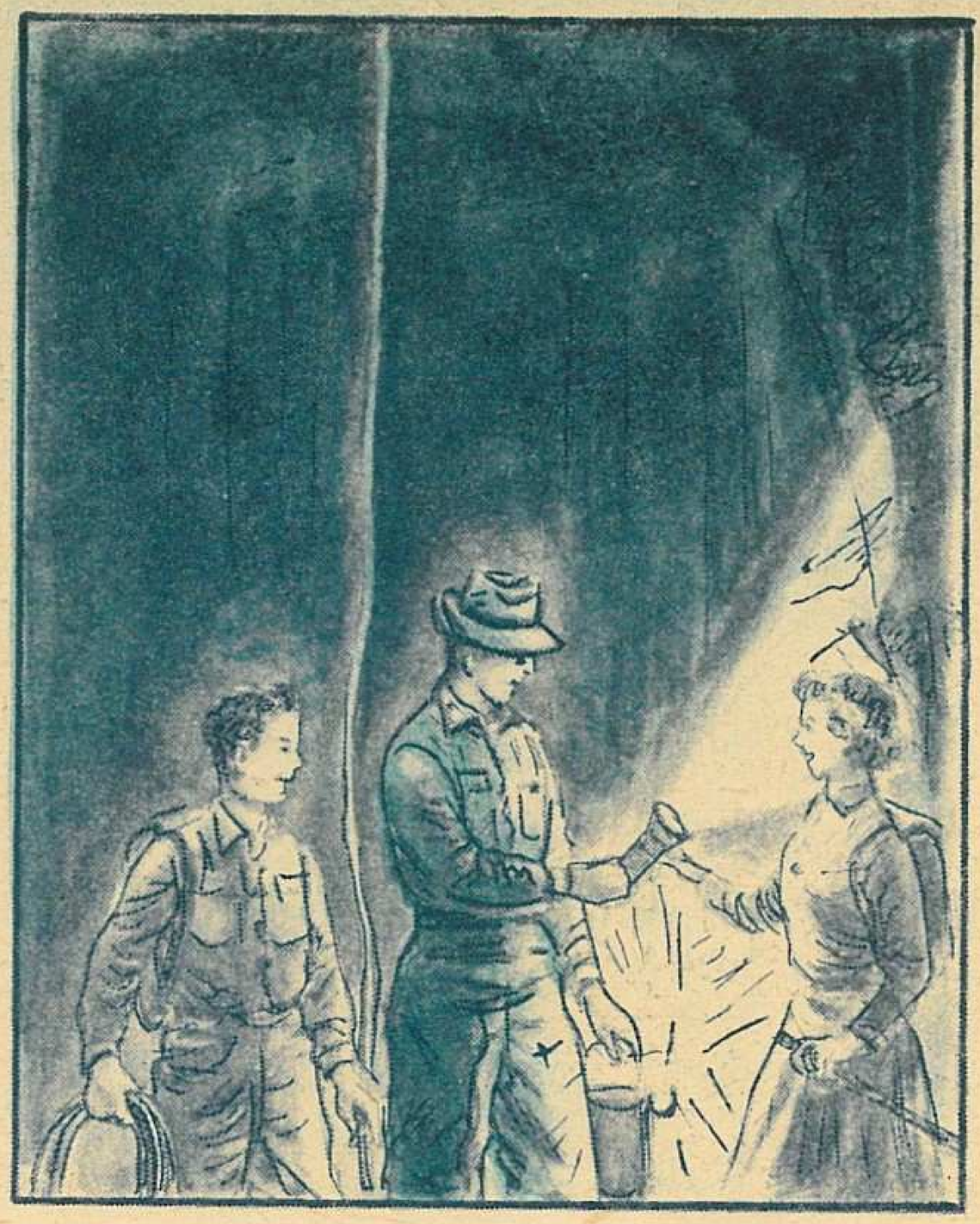

Józsi zseblámpát vett elő és Annának adta. „Te egyelőre itt maradsz a kötélnél, mi pedig a karbidlámpával egy kissé beljebb merészkedünk."

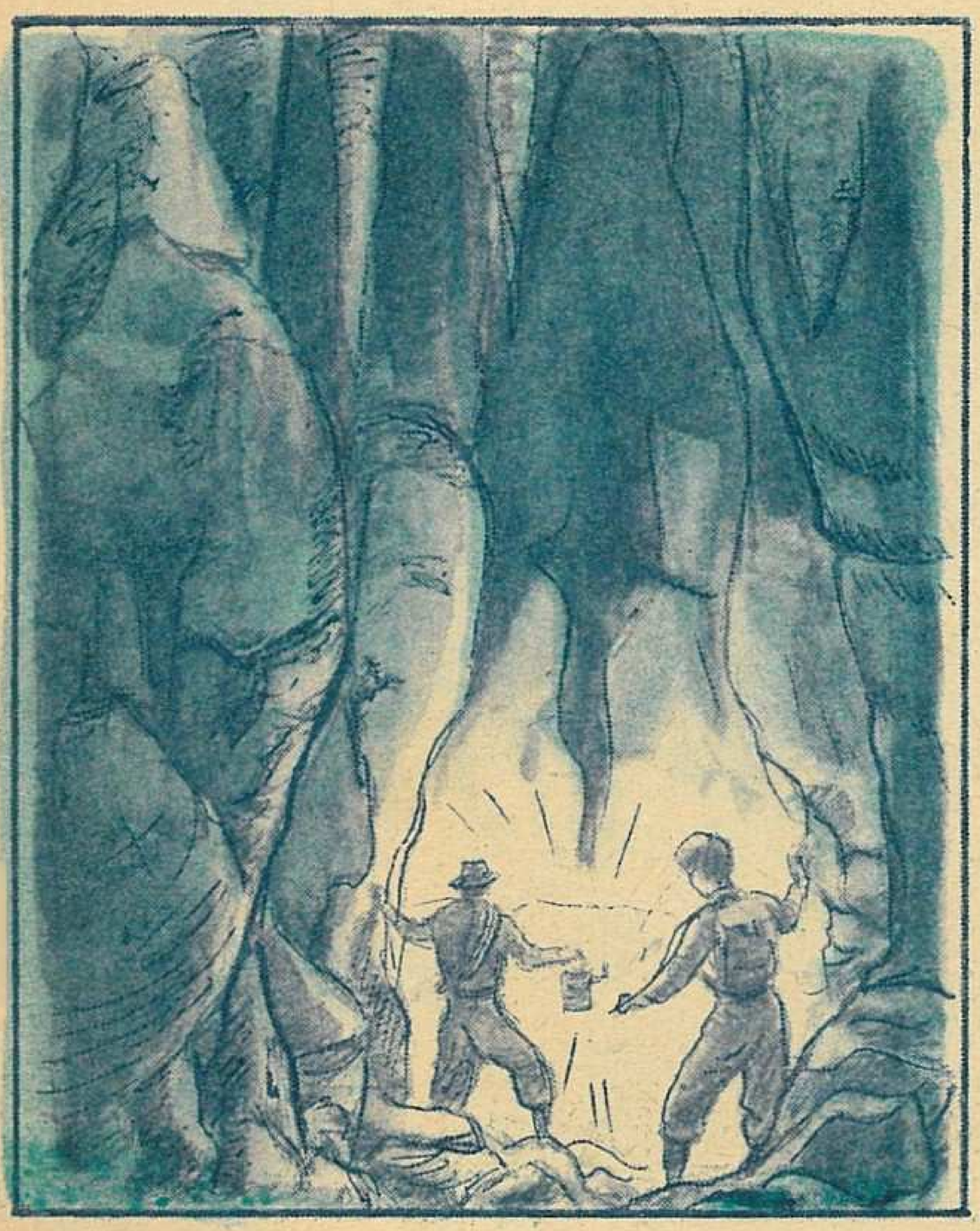

Lassan haladtak előre. Meredek sziklafolyosón kellett lefelé lépkedniök, végül egy hasadékhoz értek. Tudták már, hogy a dörgő morajlás a hasadék mögül hallatszik.

Átmásztak az utat elzáró kőtorlaszon. Hatalmas barlang-terembe jutottak; egyik végén vízesés zúgott, közepén sebesen áramlott a földalatti patak.

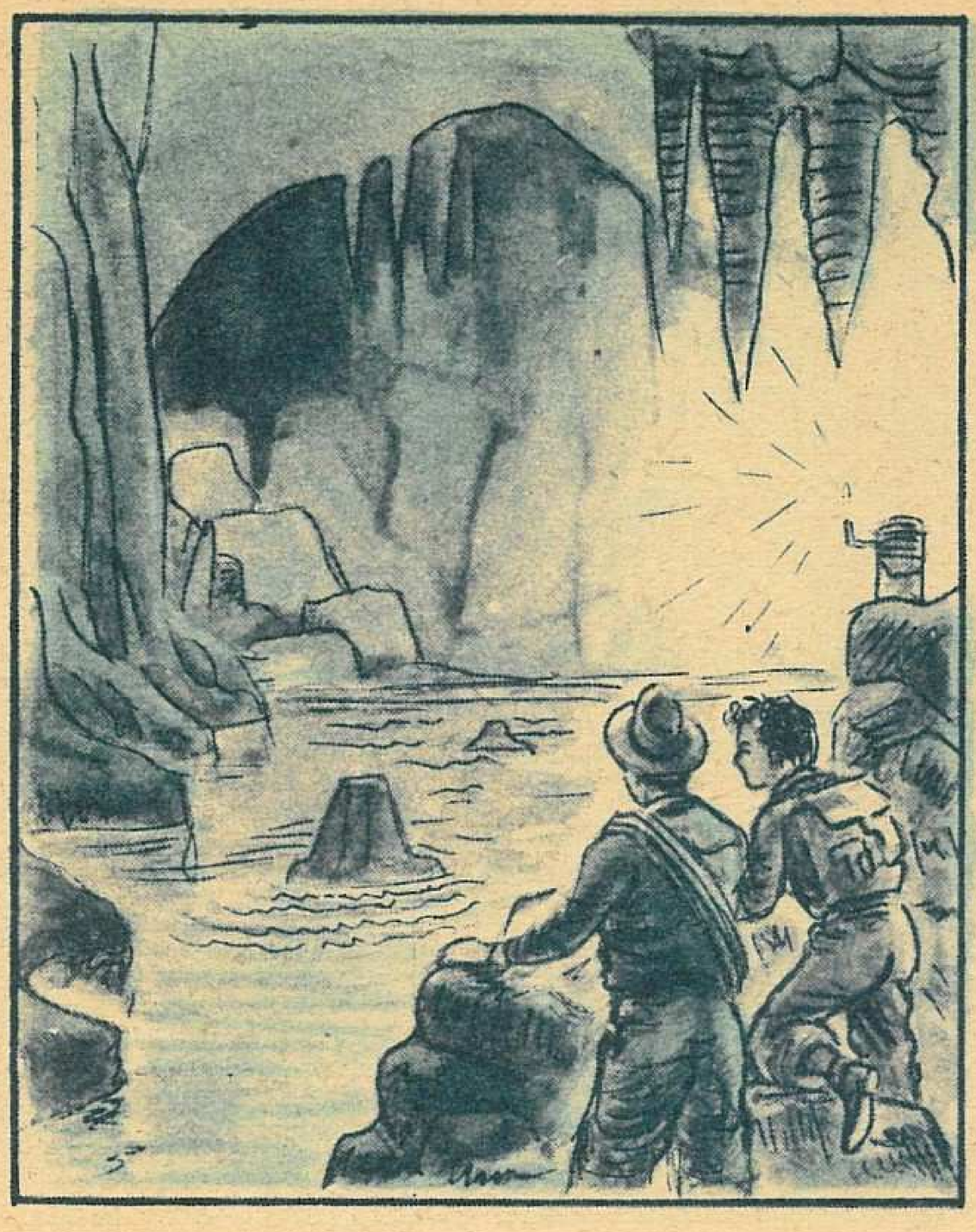

„Ismeretlen barlangot fedeztünk fel!" kiáltott Józsi boldogan. „Gyere, nézzünk körül beljebb is." Csodálatos szépségű tóhoz jutottak.

A kis tó végénél örvénylő kavargással hullott lefelé a víztömeg ismeretlen mélységbe. „Itt a víznyelő" szólt Józsi s a lámpa fényénél térképvázlatot készített.

„Ez lesz a vízapasztó sárkány titka!" kiáltotta, ahogy előbbre lépett. „Nézd! Világosan látni: erre folyt a földalatti folyó egyik ága. A zúduló víz kimosta a barlang boltozatát, a leomló kő pedig elzárta a víz útját."

„Csúszik a kő!" ordított fel Péter, aki egészen előre merészkedett egy kiálló sziklára. „Lépj vissza!" — kiáltott Józsi megborzadva. De már késő volt.

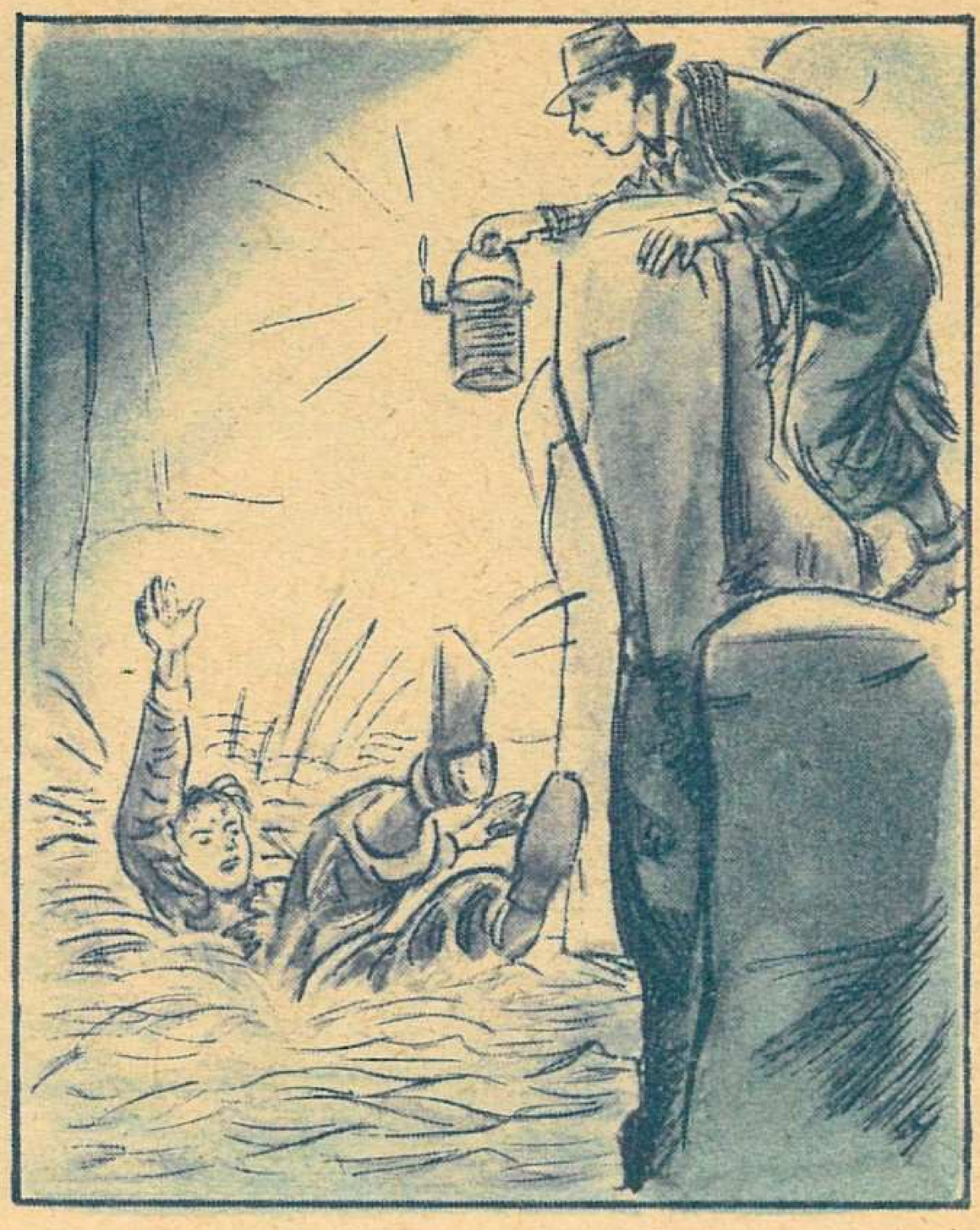

Hiába ugrott azonnal oda Józsi, a megingott sziklatömb félredőlt, Péter pedig egyensúlyát vesztve nagy csobbanással a földalatti tóba esett.

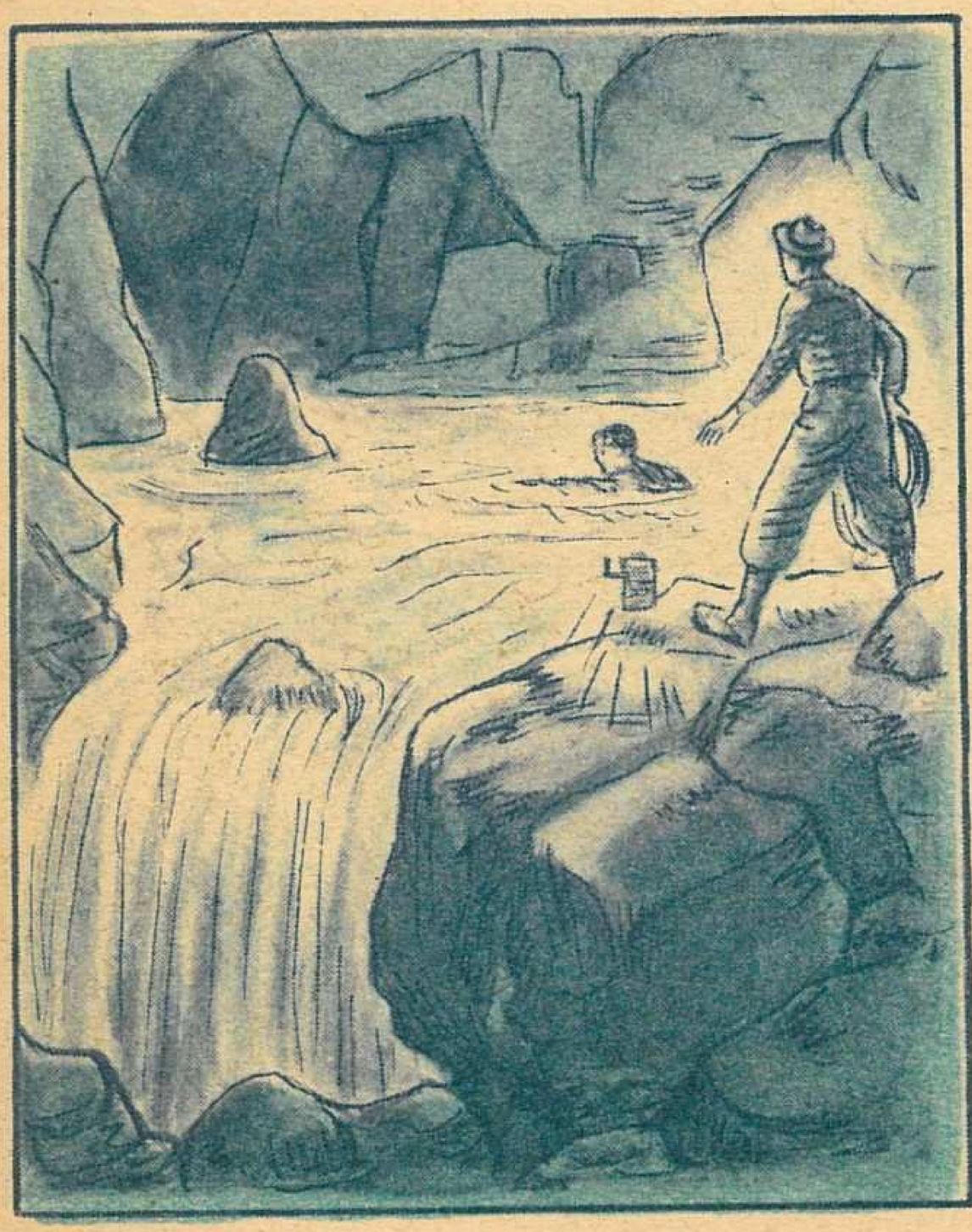

Józsi rémülten látta, hogy víz áramlása a fiút a víznyelő felé sodorja. „Ússzál, Péter!" kiáltotta kétségbeesve, s a barlang falai sokszorozva visszhangozták a kiáltást.

Péter az iskolában kitűnő úszó hirében állt, de most, akárhogy erőlködött, nem tudott úrrá lenni az örvénylő vízen. A földalatti patak áramlása lejjebb és lejjebb sodorta.

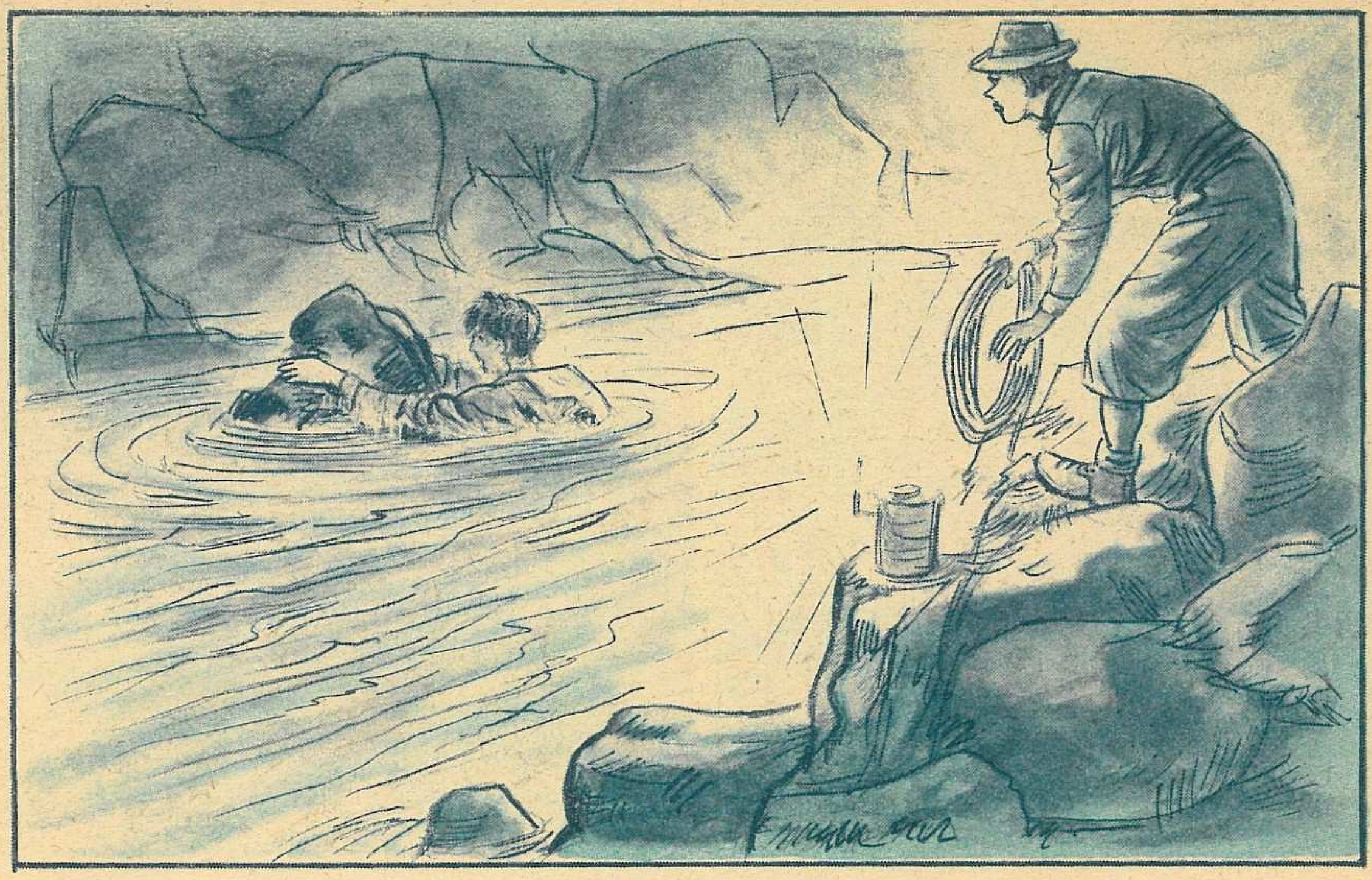

„Csak az a szikla menthet meg!" villant át az agyán. Néhány méterre tőle kőszirt állt ki a vízből. Minden erejére szükség volt, hogy meg tudjon kapaszkodni benne.

„Tartsd magad, Péter!" kiáltotta Józsi. Villámgyorsan kődarabot kötött a kötél végére, és nagy ívben a fiú felé dobta.

A kő pontosan a szikla mellett csobbant a vízbe és Péter hajszál híján visszapottyant a tóba, amikor érte nyúlt.

Végül mégis derekára kötötte a kötelet. Józsi pedig teljes erejével húzta a fiút az áramló vízzel szemben. Sikerült! Péter végre partot ért.

Megölelték egymást s néhány percnyi lélegzetvétel után elindultak visszafelé. „Sietnünk kell, hogy mielőbb száraz ruhába öltözhess!" mondta Józsi.

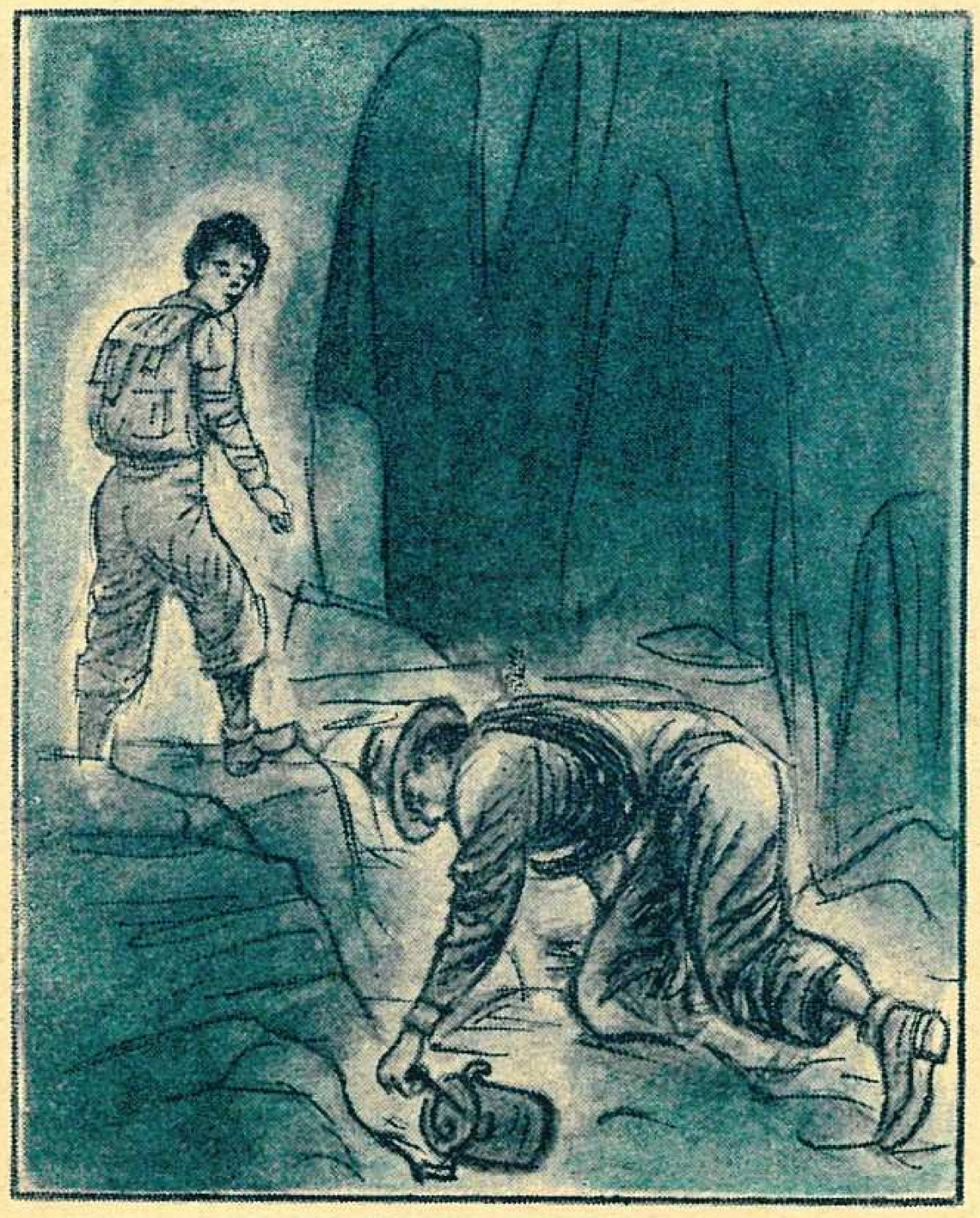

A nagy sietségben Józsi megcsúszott s a lámpa égője belefúródott a nedves agyagba. Vaksötétség szakadt rájuk. „Ne mozdulj Péter!" mondta Józsi s gyufát vett elő.

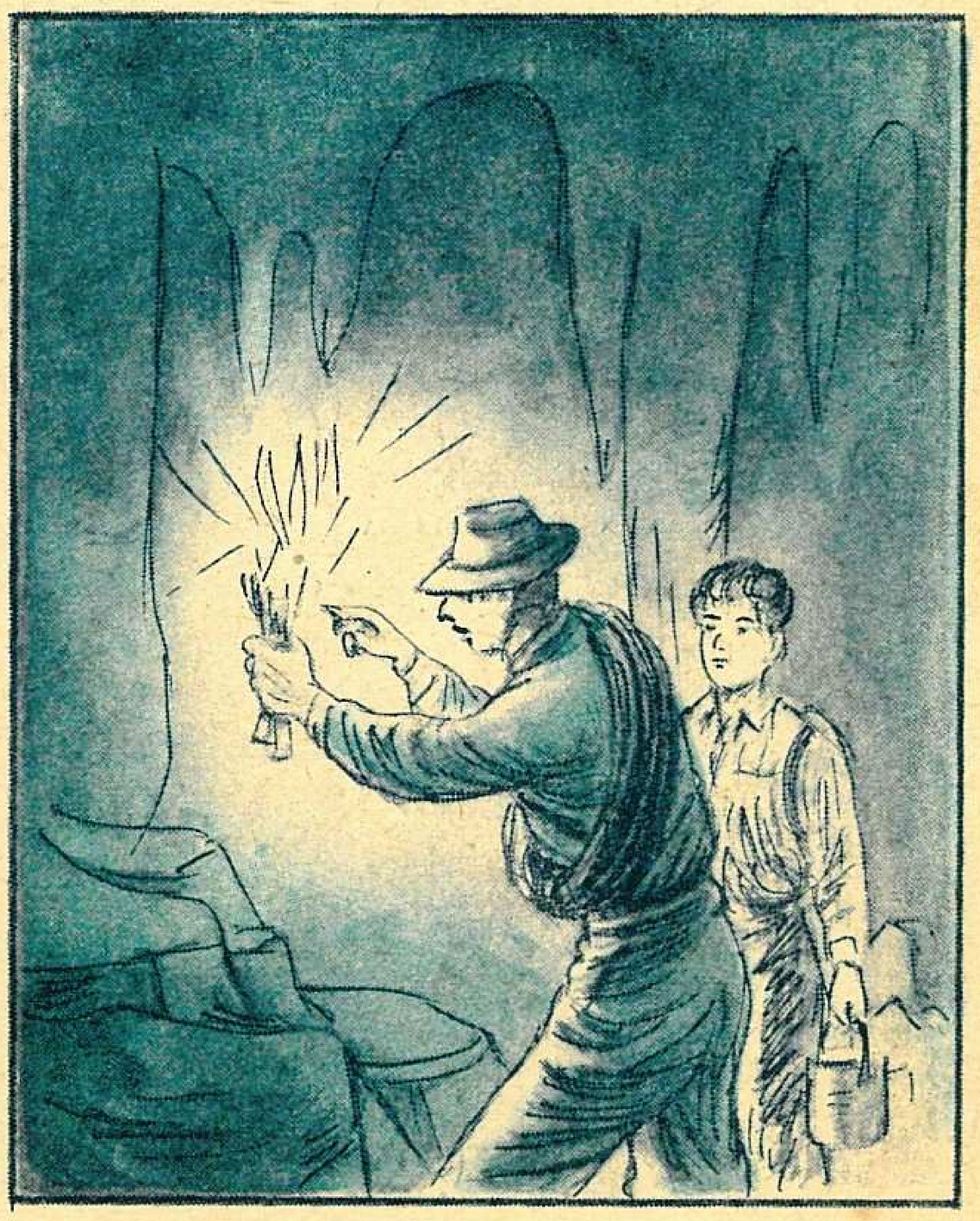

Meggyújtott egy papírdarabot. A fellobbanó fénynél előreiramodtak. „Csak elég legyen a hasadékig, onnan már visszatalálunk!" sóhajtotta. „Anna már aggódhat értünk!"

Mikor a kőtorlaszon átkapaszkodtak, már tudták, hogy jó helyen járnak. A távolban halvány fény derengett. Ànna villantotta meg lámpáját a barlang lejáratánál.

Boldogan üdvözölték egymást. Péter rögtön mesélni kezdett, de Józsi leintette: „Csuromvizes vagy, most nincs idő beszélgetésre, minél előbb napfényre kell kerülnünk."

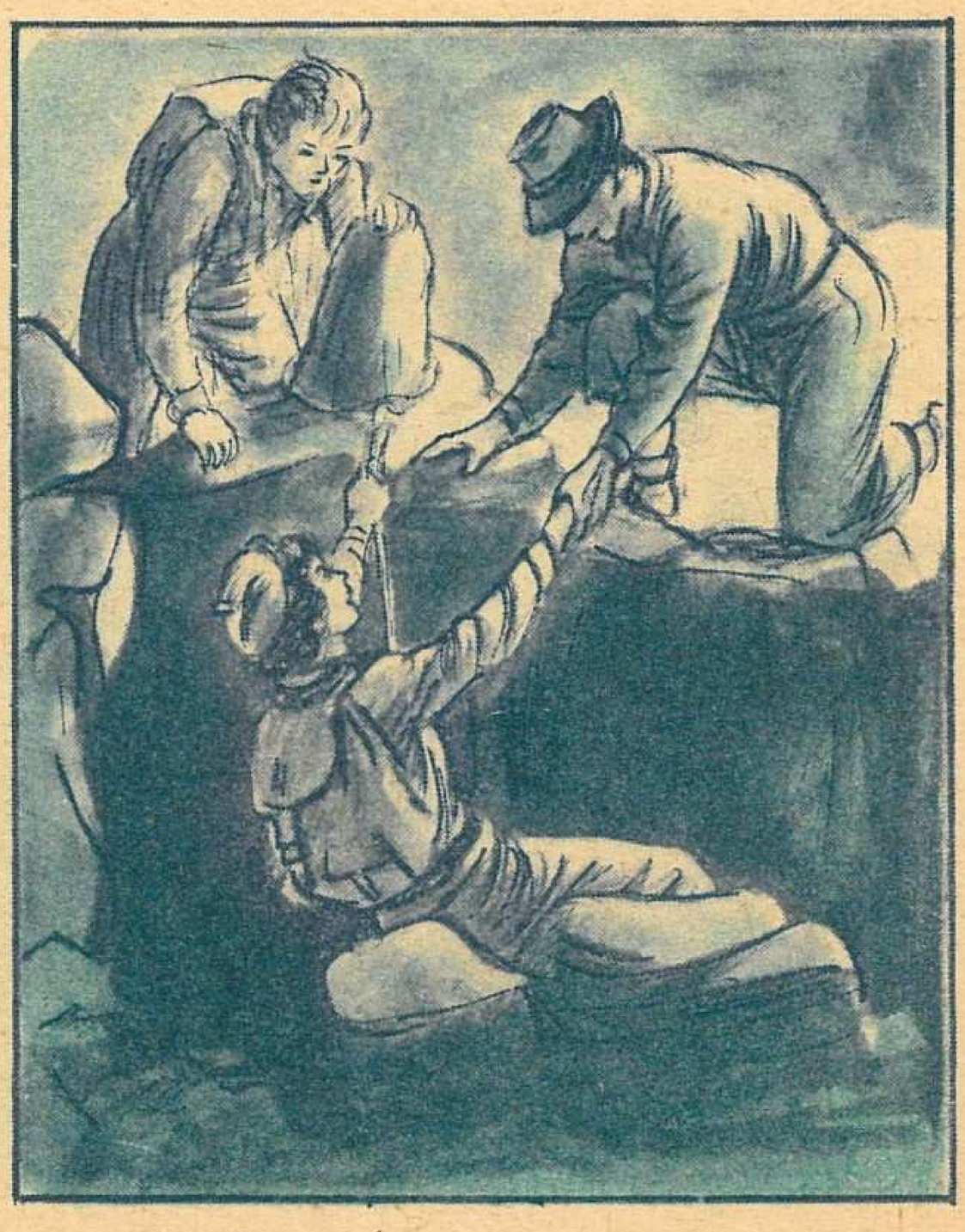

Először Józsi mászott fel ügyesen és felülről segítette Annát is, Pétert is. Fent álltak már mindhárman a sziklaperemnél, a sas fészke mellett.

Hirtelen elsötétült a sziklabarlang szája: visszatért a sas! Mikor észrevette a három embert, riadtan borzolta tollát, és dühös vijjogással elszállt.

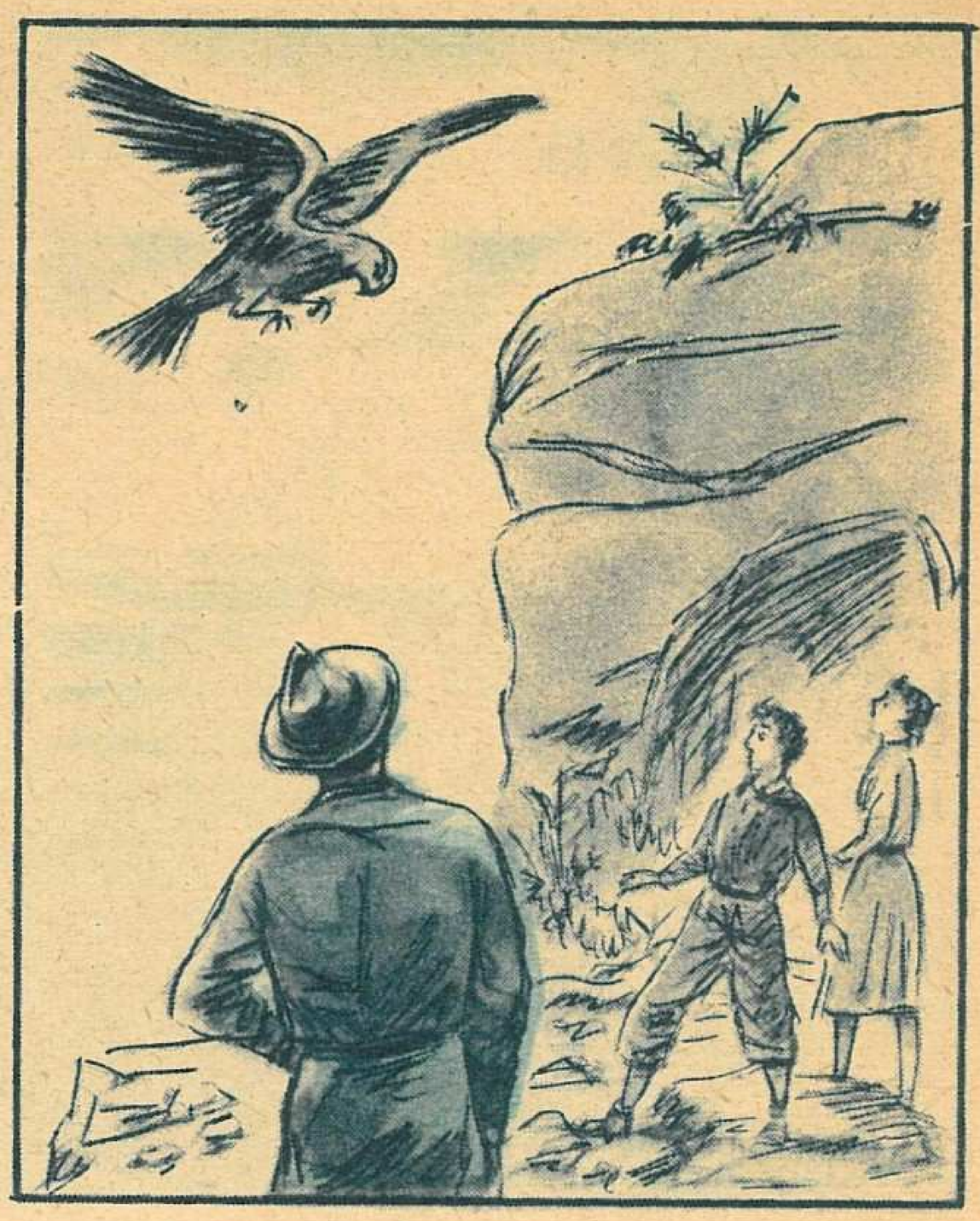

Egy perc múlva kint voltak a vakító világosságban. A sas azonban fenyegetően ott keringett fölöttük. „Három embert nem mer megtámadni" mondta Józsi.

A barlang hidege után jól esett a napsütés. A fiúk kicsavarták Péter ruhájából a vizet, Anna a tájat nézte.

Most éles sikoltás verte fel a csendet! A hatalmas sas vijjogva körözött Anna felett. Megtámadja a kislányt?

A két fiú egy pillanat alatt Anna mellett termett. Józsi nem vesztette el lélekjelenlétét, felkapott egy követ, s a ragadozó felé dobta.

A megzavart sas riadtan szárnyalt fölfelé, majd újra lecsapott. „Gyertek innen" kiáltotta Józsi. „A sas a fészkét védi, azért támad ránk!"

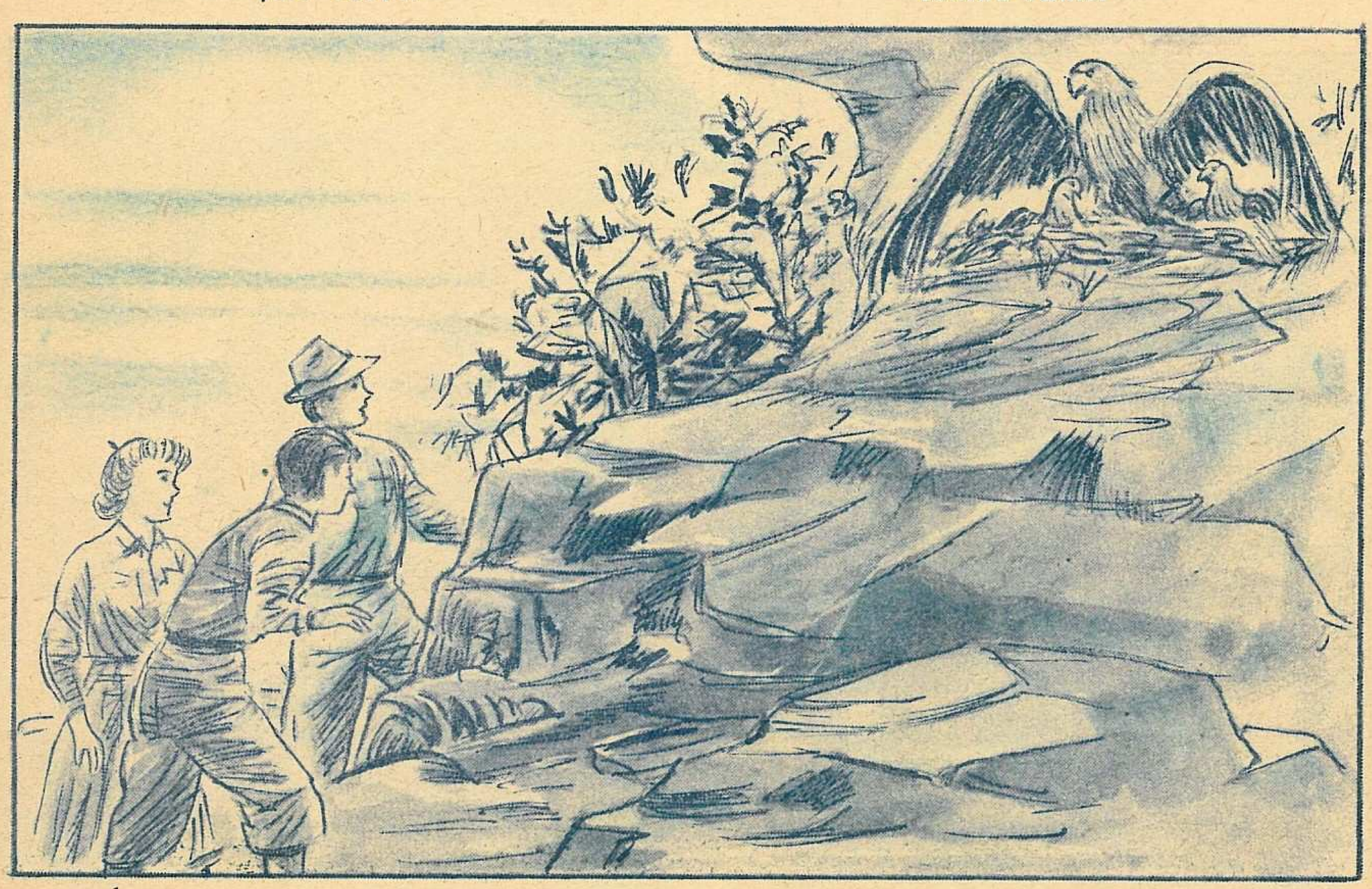

Sietve hagyták el a veszélyes helyet. A sas megnyugodva szállt le fészkére. Anna visszanézett. „Fiókái vannak! Észre se vettük őket! Elbújtak előlünk!" Valóban, a sas kiterjesztett hatalmas szárnya alatt csupasz nyakú, csúf fiókák bújtak meg.

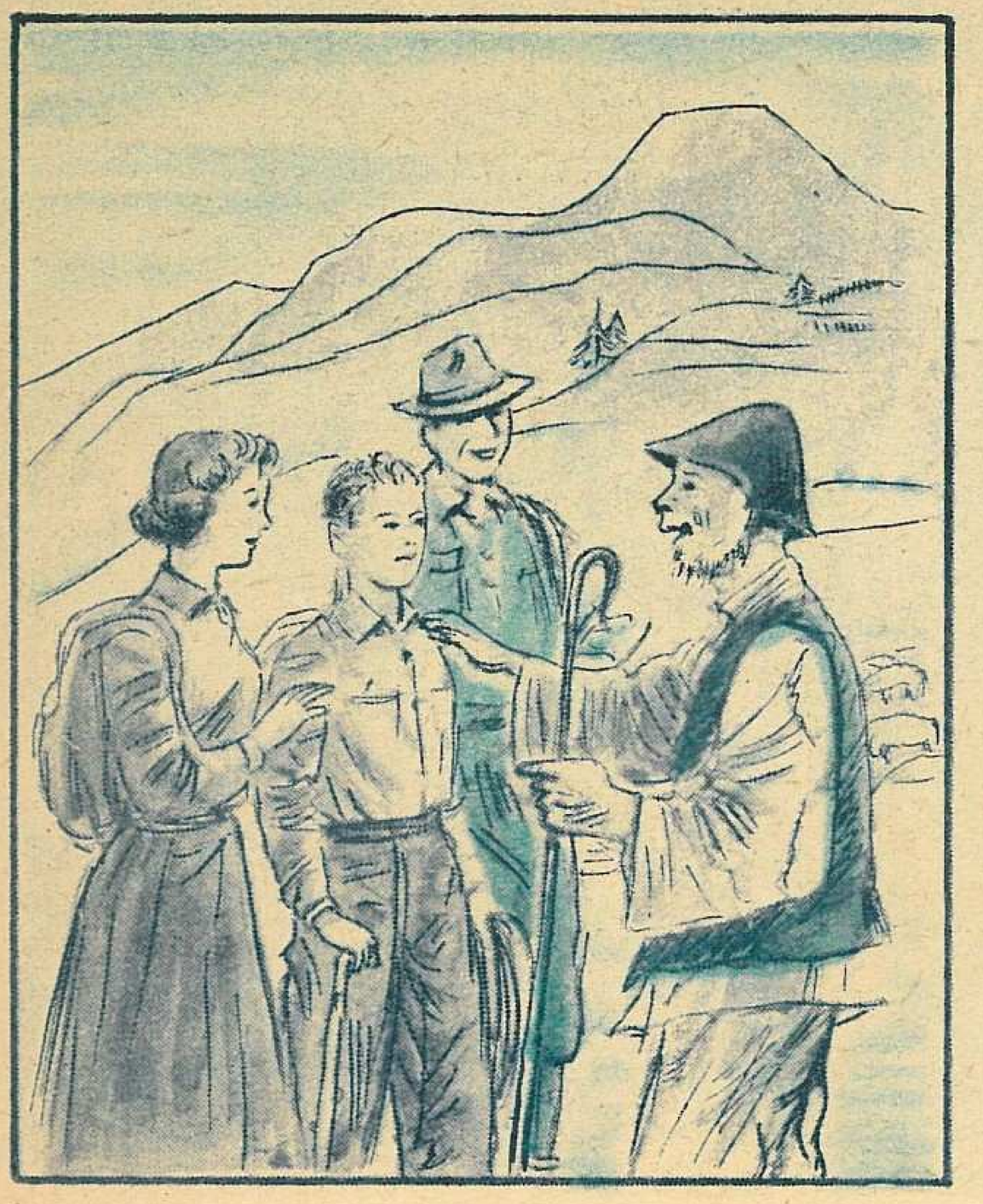

Hazafelé menet újra találkoztak a juhásszal. Nagy örömmel köszöntötték egymást. „Szerencsével jártak-e, megtalálták a sas fészkét?" kérdezte derűsen az öreg.

„De még a sárkány fészkét is megtaláltuk" és Józsi elmagyarázta, hogyan tömődött el a forrás nyílása. „Bárcsak azt a sárkányt ölné meg valaki!" sóhajtott az öreg.

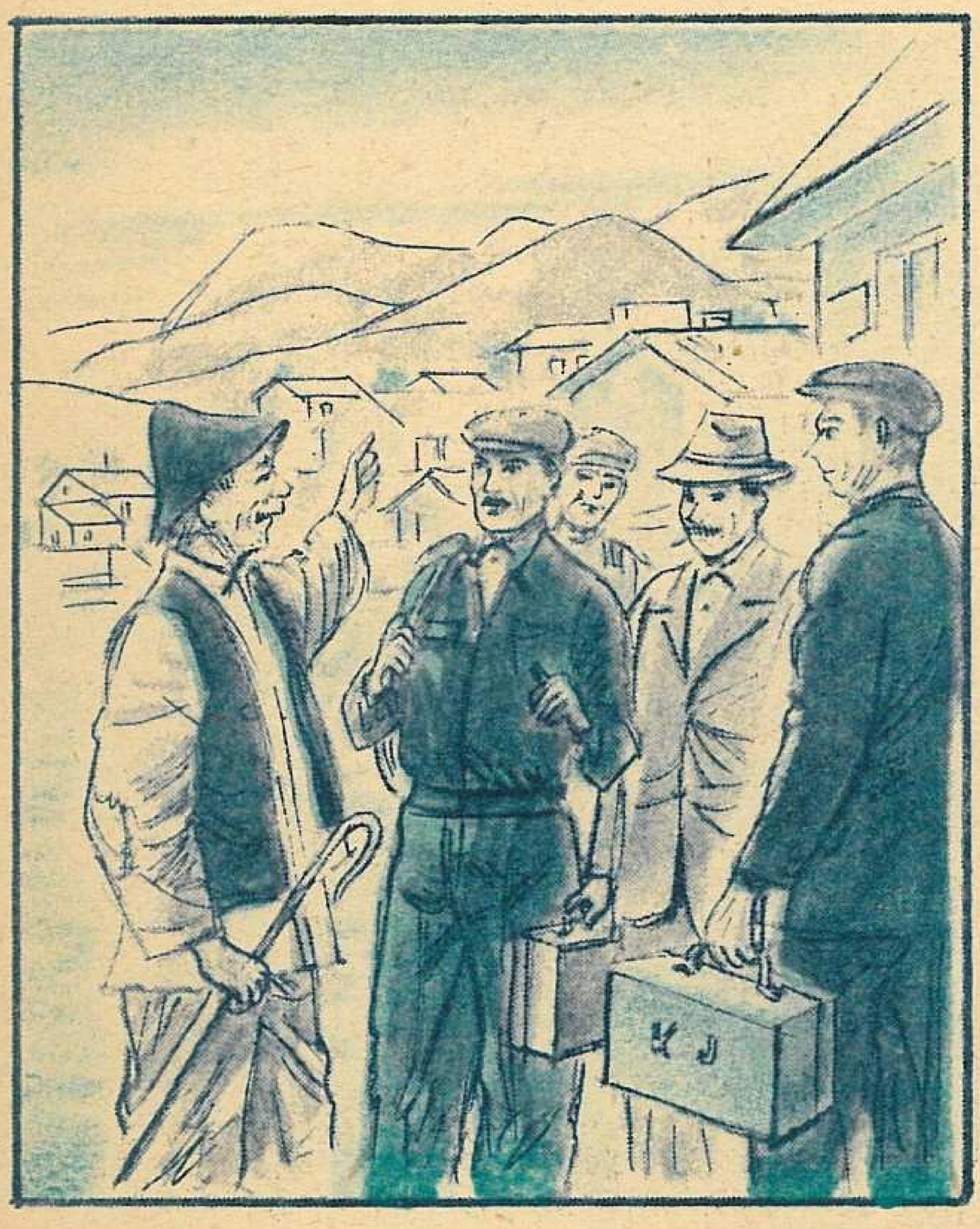

Telt-múlt az idő s egy napon néhány munkás érkezett a faluba. „Merre van a barlang?" kérdezték az öreg juhásztól. „Meg akarjuk ölni a sárkányt!"

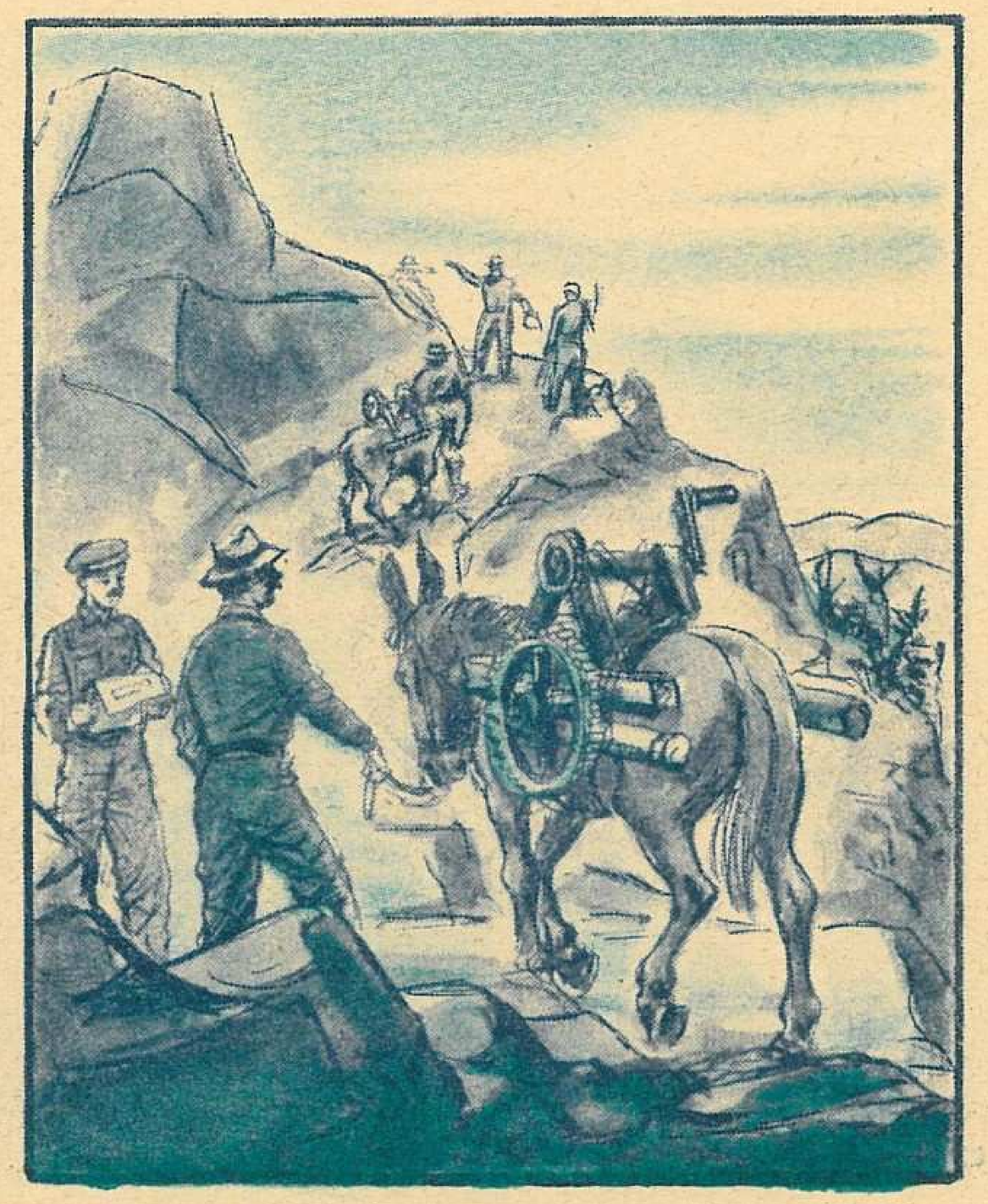

S megkezdődött a munka. A falu lakosai öszvéreken szállították föl a szerszámokat, gépeket. A munkások vezetője kis térképvázlatot tartott a kezében.

A falu fiataljai följártak a barlanghoz és segítettek a munkásoknak, hogy mihamarabb eltávolítsák a víz útjából a leomlott kőtorlaszt.

Elmúlt a tél, a tavasz, közeledett újra a tanév vége, mikor egy nap Anna és Péter levelet kapott a kis faluból. Ünnepségre hívták őket.

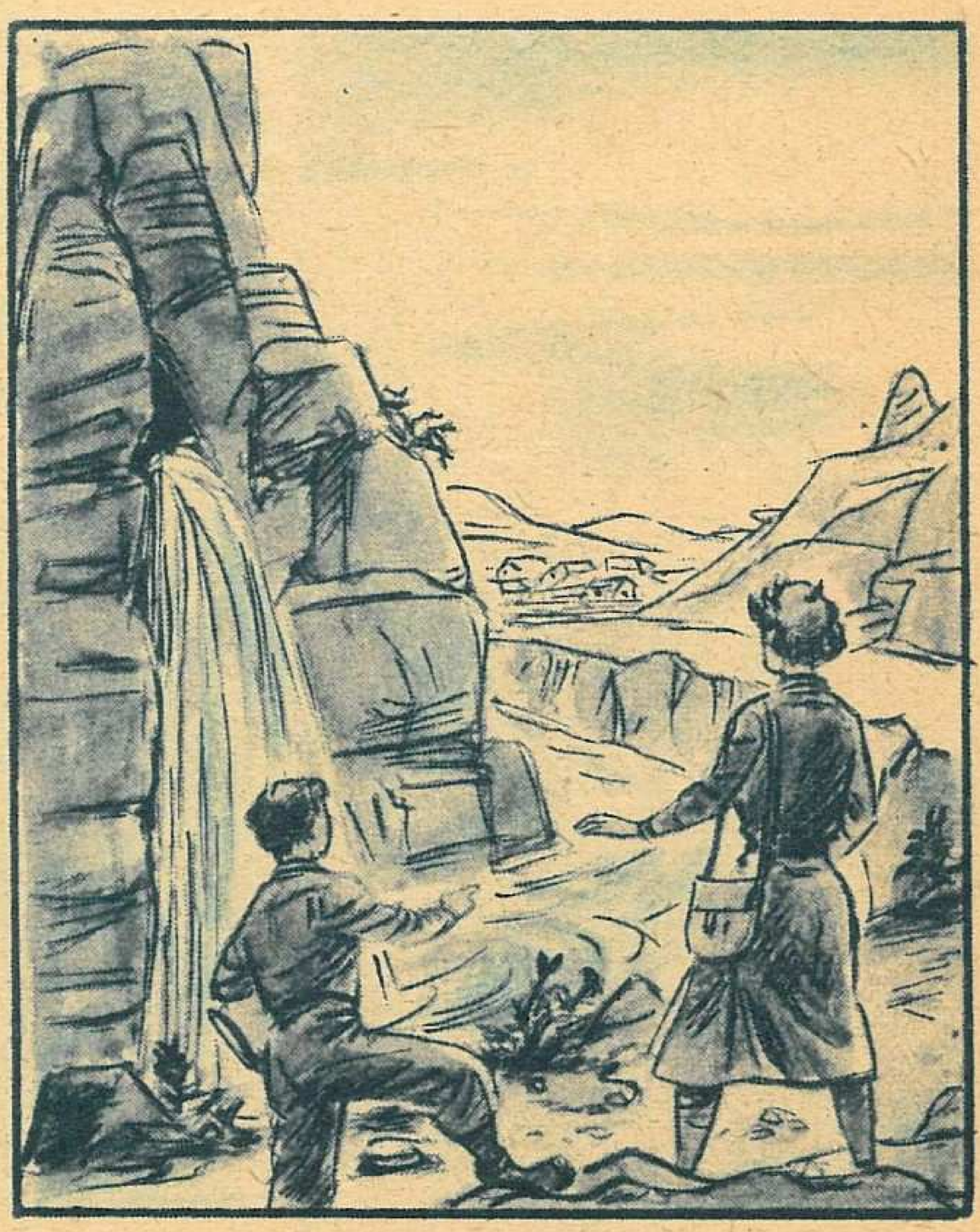

Hogy megváltozott a vidék! Az út kanyarulatánál Anna csodálkozva állt meg: a Száraz forrás sziklái közül bő zuhatagban ömlött a víz.

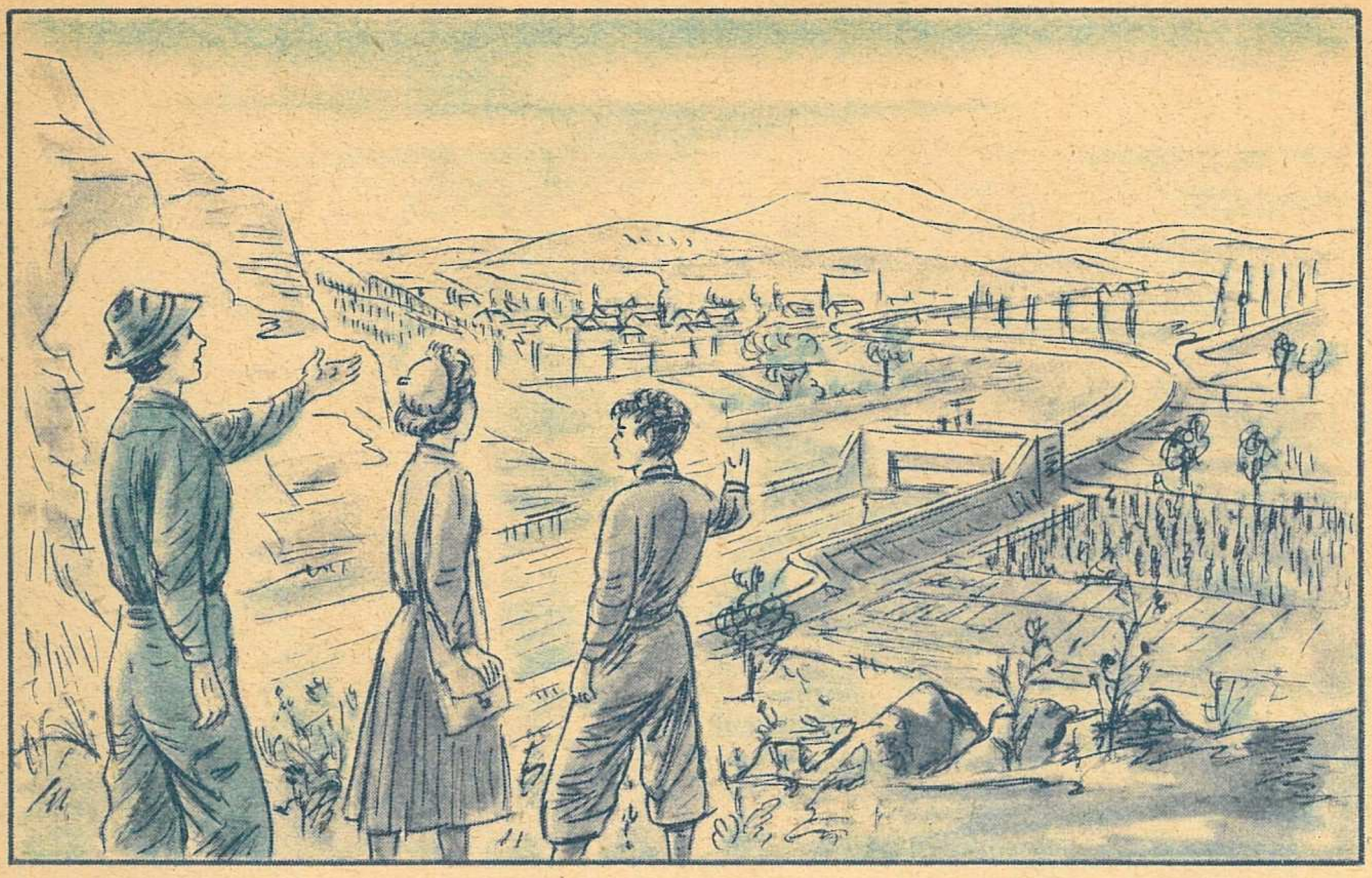

„Gátat építettek itt a víz útjába" mondta Józsi. „Így turbinát hajt, áramot ad a falunak." A gát aljától bővizű patak kanyargott a falu felé, két oldalán kertek virultak.

A főtéren a falu lakosai nagy szeretettel köszöntötték a fiatalokat. Itt voltak a munkások is, akik sok veszedelem közt újra megnyitották a víz útját.

A víz partján mindnyájan terített asztalhoz ültek. „Nagy bajtól, a szárazságtól, a szegénységtől mentettek meg bennünket" mondta a tanácselnök.

És örömükben daloltak, vigadtak, estig mulattak, még az öreg juhász is ott ropta a táncot a sokadalomban.

SZIVÁRVÁNY KISKÖNYVTÁR

Eddig megjelent:

Ákos Miklós: A jégtábla rabjai
Örkény István: Hajnali pisztolylövés
Kittenberger Kálmán: Oroszlánkaland Afrikában
Kuczka Péter: A Tollas Kígyó unokája
Gyöngyi László: Viszik már ... kötve paripára
Makai György: John Brown csatája
Aczél Tamás: Rózsa Sándor és az ulánusok
Vajda István: Szökés a halálból
Méray Tibor: A teknőchajók
Molnár Gábor: Kaland az ősvadonban
Rónaszegi Miklós: Dr. Karafanda fogadása
Karinthy Frigyes: Röhög az egész osztály
Hámos György: Aranycsillag
Sipos Gyula: A sas fészke

Legközelebb megjelenik:

Murányi-Kovács Endre: Pancho Villa
Molnár Miklós: Árvízi hajósok
Déry Tibor: A pirossapkások
Tardos Tibor: Kicsi Jeanette
Szűcs József: 32 perc késés
Kertész Róbert: Taiwani kalózok

© SIPOS GYULA 1956

SZ. 14. A kiadásért felel az Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Budapest 1956
Szerkeszti: Gelléri A. Felelős szerk.: Janikovszky Béláné. Képszerkesztő: Bedő I. Műszaki vezető: Gortvai T.
40 000 példány, 1 (A/5) ív, MNOSZ 5601—54 — Budapesti Szikra Nyomda. F. v.: Lengyel Lajos igazgató